

Moord op Loenerhorst

Moord op Loenerhorst

Een Douwe Rijs-roman

Colofon

Titel: Moord op Loenerhorst

Auteur: Marcel Mooij

Reeks: De Douwe Rijs-reeks

Deel: 1

Eerste druk: juli 2026

ISBN paperback: 9789403892535

ISBN e-book: 9789403892412

NUR: 331

Uitgever/imprint: Bookmundo

© 2026 Marcel Mooij

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden vervaelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende, behalve waar dit wettelijk is toegestaan.

Disclaimer

Dit boek is een werk van fictie. Namen, personages, organisaties, instellingen, bedrijven, gebeurtenissen en dialogen zijn verzonnen of fictief gebruikt. Loenerhorst, Loenerwold en de in het verhaal genoemde landgoederen, horecazaken, verenigingen en instellingen zijn literaire locaties of worden fictief gebruikt.

Elke gelijkenis met bestaande personen, organisaties, locaties of gebeurtenissen berust op toeval. Niets in deze roman is bedoeld als beschuldiging, feitelijke reconstructie of weergave van werkelijke gebeurtenissen.

Verwijzingen naar politiewerk, forensisch onderzoek, toxicologie, geneeskunde, recht, bestuur of procedures zijn romanmatig vereenvoudigd en niet bedoeld als professioneel advies, juridische duiding of praktische handleiding.

Hoofdstuk 1

Op de eerste ochtend van de Oogstweek in juli, even na half zeven, piepte de automatische lezer toen Madelon van Staverden haar zender gebruikte. De slagboom kwam omhoog. Voor haar lag de oprijlaan van Loenerhorst, donker en leeg tussen de eiken.

Bij het toegangshek tikte de losse hoek van een spandoek tegen het metaal. Over twee uur zouden de eerste vrijwilligers komen. Voor die tijd moest alles recht hangen, open zijn, klaarstaan.

Haar telefoon trilde in de bekerhouder.

Weer ingebroken. Werktuigenschuur achter zes. Deur staat open.

Het nummer stond niet in haar contacten. Geen naam, geen vervolgerbericht. Madelon las de zin opnieuw en keek naar het tijdstip: 06.34.

De afzender wist dat ze vroeg was.

Ze kende dat soort kennis. Niet intiem, niet warm. De kennis van mensen die wisten hoe laat zij kwam, welke deur ze zelf controleerde en welke problemen zij liever klein hield voordat het dorp er een verhaal van maakte.

Ze belde niet terug. Een onbekend nummer dat een inbraak meldde, kon wachten tot ze zelf had gezien of er werkelijk iets aan de hand was. Jasper zou er onmiddellijk een overleg van maken. Politie bij de toegangspoort zou nog voor het ontbijt op drie telefoons staan, en aan het einde van de ochtend liepen de eerste gasten over het terrein. In de evenementenloods stonden de dozen voor de wijnkeuring al klaar.

Madelon reed door.

Achter haar viel de slagboom dicht. In de binnenspiegel zag ze de oprijlaan smaller worden. Wie bij de poort stond, kon haar auto nog even volgen tussen de bomen. Na de eerste bocht namen de eiken haar uit het zicht.

Links lag Huis Loenerhorst nog donker. Verderop stonden de witte tenten in de nevel. De evenementenloods bleef aan de voorkant van het terrein. De werktuigenschuur lag daar niet. Die stond achter bij de zesde hole, aan de buitenrand van het golfpark, waar de keurige baan overging in ruiger land.

Bij de afslag naar de baan minderde ze vaart. In de binnenspiegel bleef de weg achter haar leeg.

Zo vroeg hoorde hier niemand te zijn zonder dat zij het wist.

Het smalle onderhoudspad liep vanaf de baan naar de werktuigenschuur. Bezoekers kwamen hier niet. Die bleven bij de oprijlaan, de loods, de zichtbare gebouwen. Dit pad was voor golfkarretjes, onderhoudswagens en mensen die het terrein kenden.

Madelon parkeerde naast de lage coniferenhaag, bij het begin van het pad. Verder kon ze niet zonder over het gras te rijden. Ze stapte uit. Het dorp lag nog stil. Alleen ergens achter de baan liet een specht zich een paar keer kort horen.

Ze trok haar kraag hoger en liep het onderhoudspad op. Haar telefoon schoof ze in haar rechterzak. De sleutels hield ze in haar linkerhand, al had het bericht gezegd dat de deur openstond.

Het pad boog achter de zesde green langs. Rechts lag de open baan, de vlag slap in de dauw. Links lagen de ruige rand, de haag en het stuk Loenerhorst dat je vanaf de gebouwen niet zag.

Op het gras lag een gelijkmatige glans, behalve waar een smalle strook bandensporen naar de schuur liep. Ze konden van een golfkarretje zijn. Toch bleef Madelon even staan. Bij de rand van het pad liep een donkere veeg door de zachte grond, alsof een wiel had doorgedraaid of iemand met zwaar gereedschap was uitgegleden.

Ze liep verder.

Vlak voor de schuur liet ze de sleutels in haar jaszak glijden. Als de deur werkelijk openstond, wilde ze eerst kijken. Daarna kon ze Jasper bellen. Of de politie.

Nu ze ervoor stond, klonk het bericht in haar hoofd minder onschuldig.

De deur stond op een kier, nauwelijks breder dan een hand. Het hangslot lag op de stenen drempel. De beugel was los van het slotlichaam. Het hout rond de sluiting was niet versplinterd.

Bij de vorige inbraak had een halve plank naast de deur gelegen en waren laden uit de werkbank getrokken. Dit zag er anders uit.

Netter.

Madelon pakte haar telefoon, maakte een foto van het slot en stak het toestel weer weg. Daarna duwde ze met twee vingers tegen de deur.

De scharnieren kraakten. Binnen bleef het donker.

Het lichtknopje zat links, achter een stapel lege kratten. Ze kende de ruimte goed genoeg om haar hand erheen te brengen zonder te zoeken.

De tl-balk boven de werkbank knipperde twee keer en bleef branden.

Op het eerste gezicht ontbrak er niets. Een hark stond tegen de muur. De grasmaaier zat onder zijn grijze hoes. Op de werkbank lagen binddraad, twee losse bouten en een open doos met werkhandschoenen. Achterin stond een houten kast op een kier. De zware metalen werkkast daarnaast was dicht.

Madelon bleef op de drempel staan.

‘Hallo?’

Geen antwoord.

Van achter de kast kwam een zacht schurend geluid. Metaal over steen. Eén seconde, niet langer.

‘Ik heb de politie nog niet gebeld,’ zei ze. ‘Als u nu naar buiten komt, hoeft dat misschien ook niet.’

Haar stem sloeg tegen het golfplaten dak en viel weg.

De lucht in de schuur was zwaarder dan buiten. Onder olie en rubber rook ze iets scherps. Niet de gewone lucht van de werkkast. Ouder en scherper, alsof iets van elders was binnengebracht. Een lekkende accu, misschien. Iets dat gemorst was en niet thuishoorde tussen machines en kratten.

Ze zette een stap achteruit.

Achter de halfopen kast bewoog iets.

Eerst zag ze alleen een lichte mouw. Daarna kwam een figuur zijwaarts in het licht. Het hoofd was bedekt. Het gezicht ging schuil achter een doorzichtig scherm waarin de tl-balk wit weerkaatste. De handschoenen maakten de handen donker en groot.

Madelon kende de beschermende pakken van het terreinonderhoud. Ze hingen in de houten kast naast de sproeiers en het gewone onderhoudsmateriaal.

Dit was geen inbreker die snel iets wilde meenemen.

‘Wie bent u?’

De figuur antwoordde niet.

Ze deed nog een stap naar de deur. De arm ging omhoog.

Er klonk een kort, hard gesis.

Een koude nevel trof haar wang en hals. Madelon draaide haar hoofd weg, maar het zat al in haar ogen en mond. Ze hapte naar

adem. De lucht beet. Haar hand schoot naar haar gezicht en kwam nat terug.

Ze botste met haar schouder tegen de deurpost en stond buiten voordat ze wist dat ze vluchtte.

Achter haar viel iets van metaal om. Heel even kraakte er grind, niet op het onderhoudspad voor haar, maar dichterbij de achterkant van de schuur. Daarna niets. Geen voetstappen. Geen stem.

Alleen het zoemen van de tl-balk en haar eigen adem.

Water.

De kraan zat aan de zijkant van de schuur, drie meter naar links onder het afdak. Ze wist precies waar. Ze draaide die kant op, maar haar benen brachten haar naar rechts, terug naar het pad.

Madelon stopte. Probeerde zich om te draaien.

De beweging lukte niet.

De grond schoof onder haar voeten. Ze greep naar de muur, vond ruwe planken en voelde splinters langs haar hand. Haar ogen traanden zo hevig dat de schuur, de haag en de baan uiteenvielen in groen en grijs.

Ze moest weg van de schuur.

Niet naar de achterkant. Niet naar waar ze niets kon zien.

Naar de open baan. Naar de green.

Daar kon iemand haar vinden.

Het onderhoudspad liep vanaf de schuur omlaag naar de zesde green. Ze zette haar voeten zorgvuldig neer, alsof ze over ijs liep, maar haar knieën reageerden te laat. In haar keel verzamelde zich vocht. Slikken hielp niet. Haar adem kwam hoog en snel.

Halverwege het pad trok ze haar telefoon uit haar zak. Het scherm lichtte op onder haar duim. Het bericht stond er nog.

Weer ingebroken. Werktuigenschuur achter zes. Deur staat open.

Ze probeerde het noodnummer te kiezen. Haar duim raakte de camera. Daarna een leeg vlak. De cijfers stonden niet stil, of haar hand stond niet stil; ze kon het verschil niet meer zien. Het toestel gleed uit haar hand en viel in het gras naast het pad.

Vanuit de richting van het Enkenpad klonk iets. Dat pad lag achter de haag, buiten de golfbaan, smal en half verscholen. Wie daar liep, kon iets horen van de schuur of de green, maar niet zomaar zien wat er aan deze kant gebeurde.

Een kuch. Of een tak die knapte.

Madelon wilde roepen. Wat uit haar keel kwam, was kort en scherp.

Er kwam geen antwoord.

Ze liep verder, het pad af naar de green.

Aan de overkant stonden de lage evenementengebouwen in de nevel. Daar zouden straks mensen zijn. Lotte met het draaiboek in haar map.

Kees met zijn rustige stem. Jasper, die zou vragen waarom zij zonder hem naar een opengebroken schuur was gegaan.

Die gedachte hield haar nog een paar passen overeind.

Hij had haar gewaarschuwd dat ze niet ieder probleem zelf hoefde op te lossen.

Madelon hapte naar lucht.

Misschien was het bericht niet bedoeld om iets te stelen. Misschien was het bedoeld om haar alleen hier te krijgen.

Ze bereikte de zesde green. Haar schoen zakte weg in de zachte rand. Ze wilde naar het midden, waar ze vanuit de gebouwen beter te zien was, maar haar rechterbeen sleepte.

Op het onderhoudspad aan de rand van de green verscheen iemand in een donkere jas, met iets lichts of fluorescerends over zijn borst.

Hij stak een arm op en riep haar naam.

Madelon probeerde te antwoorden. Ze wilde zeggen dat het niet om de schuur ging. Niet om de inbraak. Niet om het hangslot op de drempel.

De grond.

Meer kreeg ze niet op volgorde.

‘Gr...’

Haar knie raakte het gras.

Hoofdstuk 2

Om 07.18 reed Douwe Rijs het terrein van Loenerhorst op.

De ambulance stond met open achterdeuren aan de rand van de golfbaan. De motor liep nog. In het gras naast het pad lag een opengescheurde verpakking, iets verderop twee gebruikte handschoenen. Achter het rood-witte lint zetten mensen hun voeten behoedzaam neer, alsof de grond zelf iets kon verraden.

Peter de Wolf kwam hem tegemoet. Overschoenen aan, een vel papier tegen zijn jas gedrukt om het tegen de vochtige ochtend te beschermen.

‘Een vroege opbouwvrijwilliger belde,’ zei hij. ‘Melding: vrouw onwel op de green. Hij zag haar uit de richting van de werktuigenschuur komen. Eerste eenheid heeft de green en het pad daarnaartoe afgezet.’

Douwe keek langs hem heen naar het korte gras. ‘Is de schuur betreden?’

‘Volgens de eerste eenheid niet. De vrijwilliger is naar Madelon gerend. Daarna kwamen nog twee mensen helpen bij de reanimatie. Noor houdt ze uit elkaar.’

Madelon van Staverden lag aan de rand van de zesde green, half op het kort gemaaid gras, half in de ruigere strook ernaast. Haar jas was opengeknipt. De kraag van haar blouse lag scheef, alsof iemand er haastig ruimte had moeten maken. Naast haar hoofd stonden blauwe markeringen bij een beademingsmasker en twee elektroden.

De hulpverlening had de plek veranderd. Dat moest soms. Toch was er zichtbaar voorzichtig gewerkt: niet meer verplaatst dan nodig was om haar een kans te geven.

Peter gaf hem het eerste logboek. Namen. Handelingen. Voorwerpen die waren aangeraakt of verschoven. Een vrijwilliger had Madelons telefoon uit het gras gepakt en naast haar hand gelegd. Een agent had het toestel gefotografeerd en daarna veiliggesteld in een Faraday-verpakking.

‘Auto staat bij het begin van het onderhoudspad,’ zei Peter. ‘Op slot. Sleutel zat in haar jaszak.’

Douwe knikte. Hij nam de plek niet als een losse plek in zich op, maar als een route.

Bij de lage haag begon het onderhoudspad. Het liep achter de green langs, onder de eiken door, naar de oude bijgebouwen en de werktuigenshuur. Vanaf de toegangspoort was die schuur niet te zien. Door de bocht in het pad verdwenen ook de green en het eerste stuk erachter uit het zicht.

Wie uit de schuur kwam, hoefde geen hek door. Geen omweg langs de gebouwen. De deur kwam direct uit op het onderhoudspad. Dat pad liep terug naar de open rand van de green, precies naar de plek waar Madelon was neergezakt.

Noor Nolet stond bij een kleine groep mensen aan de baanrand. Felgroene hesjes, werkkleding, een bestelbus met beslagen ramen: vrijwilligers en leveranciers die te vroeg waren gekomen om al getuige te moeten zijn. Noor stelde korte vragen. Wie had Madelon zelf gezien? Wie had alleen iemand over de schuur horen praten? Wie had na de reanimatie woorden van een ander overgenomen?

Na kort overleg met Jeroen Bouwman, de wijkagent van Loenerwold, zette ze de mensen op drie plekken uit elkaar. Niet te ver weg. Ver genoeg om elkaars herinnering niet verder te vervormen.

Noor keek niet alleen wie wat had gezien. Ze keek wie al bezig was het verhaal van een ander te lenen.

Claudia van Tuyll zat bij Madelon op haar hurken. Ze bekeek de huid achter het rechteroor en wachtte tot een medewerker van de forensische opsporing een foto had gemaakt. Pas daarna kwam ze overeind.

‘Blijf maar aan het voeteneinde,’ zei ze tegen Douwe. ‘De hals moet onaangeroerd blijven.’

Van een afstand leek het nog op een medische noodsituatie. Een val. Een reanimatie. Achtergelaten materiaal. Mensen die te laat hadden begrepen dat haast en zorgvuldigheid elkaar soms in de weg zaten.

Maar de hals klopte niet.

De roodheid liep niet gelijkmatig. Achter het rechteroor was de huid dikker. Aan de rechterkant van haar hals zat de sterkste verkleuring. Onder de kaak liep een vochtige lijn tot in de kraag van haar blouse.

Claudia liet de plek opnieuw fotograferen.

‘Allergische reactie?’ vroeg Douwe.

‘Die nemen we mee. Net als een hartprobleem.’ Claudia trok haar handschoenen uit en liet ze in een aparte zak vallen. ‘Maar de

streep in de blouse, de zwelling achter het oor en de verdeling op de hals horen bij elkaar. We nemen eerst monsters van haar huid en kleding en stellen eventuele sporen in haar haar veilig. Daarna kan de blouse worden veiliggesteld.'

Douwe bleef naar de vochtige lijn kijken. 'Gif?'

Claudia keek niet meteen op. Eerst naar de kraag, toen naar het onderhoudspad tussen de bomen.

'Het kan gif zijn,' zei Claudia. 'Maar dat moet het onderzoek uitwijzen.' Ze knikte naar het onderhoudspad. 'Laat de plek op haar hals, de plaats waar ze is gevonden en het spoor terug naar de schuur als één route vastleggen.'

Peter schreef het op, maar zijn pen bleef een tel boven het papier hangen. Hals, green, pad, deur. Vier woorden, en daartussen een vrouw die nog had geprobeerd de open baan te halen. Hij streek het papier vlak zonder naar het lichaam te kijken.

Noor bracht een jonge vrijwilliger naar hen toe. Onder zijn felgroene hesje droeg hij een donkere jas. Op zijn knieën zaten grasmekken. Hij keek naar Madelon en keek toen te laat weer weg.

'Frits Boersma,' zei hij.

Douwe bleef op een paar passen afstand staan. Hij knikte kort.

'Douwe Rijs, recherche. Dank dat u bent gebleven.'

Hij wachtte tot de man hem aankeek.

'Kunt u mij rustig vertellen wat u hier hebt gezien?'

Frits haalde hoorbaar adem. 'Ik kwam van de evenementenloods. Ik moest de vlaggen bij de baan controleren.'

'Waar stond u?'

Hij wees naar de rand van de baan.

Peter noteerde Frits' zichtlijn: vanaf baanrand zicht op schuurdeur en pad ervoor; geen zicht in de schuur; geen zicht op de achterkant.

'Ik zag de deur bewegen,' zei Frits. 'Mevrouw Van Staverden kwam naar buiten. Eerst in de opening. Daarna op het pad. Ze hield één hand hier.'

Hij legde voorzichtig zijn vingers tegen zijn hals, alsof de beweging hem terugbracht naar wat hij had gezien.

'Met de andere hand had ze haar telefoon vast.'

'U zag haar uit de deur komen?'

'Ja.'

'Kon u in de schuur kijken?'

'Nee. Alleen de deur. En het stuk pad ervoor.'

‘De achterkant?’

‘Nee.’

‘Was er iemand bij haar?’

Frits schudde zijn hoofd. ‘Niet dat ik zag.’

‘Wat deed zij?’

‘Ze liep niet goed. Ze raakte de rand van de haag. Ik riep haar naam. Toen draaide ze naar de green en ben ik gaan rennen. Toen ik bij haar was, zakte ze door haar knieën.’

‘Wie belde 112?’ vroeg Douwe.

‘Ik. Een andere vrijwilliger begon met reanimeren. Iemand belde Jasper, de beheerder, maar ik weet niet wie.’

‘Heeft mevrouw Van Staverden nog iets gezegd?’

Frits slikte. Zijn ogen bleven op een punt naast Douwe gericht. ‘Ik dacht: grond. Of gras. Misschien alleen de eerste twee letters. Ze kreeg bijna geen lucht. Later zei iemand naast me ook dat hij grond had gehoord.’

Noor nam hem mee voordat hij terug kon lopen naar de anderen.

Peter liet Douwe op zijn telefoon de foto zien die een agent van Madelons toestel had gemaakt. Het bericht stond als voorvertoning op het vergrendelscherm.

Weer ingebroken. Werktuigenschuur achter zes. Deur staat open.

‘Verder niet bekeken,’ zei Peter.

‘Zo houden. Het toestel gaat naar de digitale recherche. Laat de herkomst van het nummer onderzoeken: verzendtijd, toestelgegevens, registratie en relevante contacten.’

Peter keek naar het pad. ‘Dit bericht heeft haar naar de schuur gebracht.’

‘Laat eerst vaststellen wanneer het is verstuurd, vanaf welk toestel en of zij erop heeft gereageerd.’

Noor kwam terug met de verklaring van een wandelaar op het Enkenpad. Dat openbare pad liep buiten de golfbaan langs de rand van Loenerhorst. Tussen het pad en de baan stond de haag. De man had een korte schreeuw gehoord. Van de schuur, het onderhoudspad of de green had hij niets kunnen zien.

Douwe liet de afzetting uitbreiden langs het hele onderhoudspad en om de schuur heen. Ruim genoeg om de route tussen schuurdeur en green als één plaats delict te behandelen. De

achterzijde van de schuur, het Enkenpad en de strook achter het wildraster moesten op foto voordat iemand eroverheen liep.

Frits had Madelon in de deuropening gezien. Daarna op het pad. Daarna richting de green.

Wat er in de schuur was gebeurd, wisten ze nog niet.

Bij de werktuigenschuur stond een medewerker van de forensische opsporing in beschermende kleding. Zijn capuchon was gesloten; de handschoenen waren met tape aan de mouwen bevestigd. Douwe en Peter bleven achter het lint, enkele meters van de deuropening.

‘De metingen bij de drempel geven geen direct gevaar voor de omgeving,’ zei de medewerker. ‘Maar de ruimte zelf is nog niet vrijgegeven. Tot we weten met welke stof we te maken hebben, gaat niemand zonder bescherming naar binnen.’

Vanaf zijn plek kon Douwe een deel van de schuur overzien. Achter de halfopen houten kast stond een zware metalen werkkast. Het staal was dof en de deur lag diep in het frame. Op een vaalblauw label stond C-6.

De kast was gesloten.

‘Die openen we pas nadat de hele ruimte is gefotografeerd en de buitenkant op sporen is onderzocht,’ zei de medewerker. ‘Handgreep, slot en vloer eromheen eerst.’

Peter noteerde de plaats en toestand van de kast.

‘Hebben jullie verder iets gevonden?’ vroeg Douwe.

De medewerker wees naar de binnenkant van de schuurdeur. ‘Daar zit een smalle veeg, net onder handhoogte. We hebben hem gefotografeerd en onder bescherming bemonsterd.’

In het schuine licht was op het hout een lichte verkleuring te zien.

‘Een veldtest wijst op chemische resten,’ vervolgde hij. ‘Dat is nog geen identificatie. Het monster gaat naar het laboratorium.’

Claudia bleef naast Douwe, eveneens buiten het lint. ‘Waar zit de veeg ten opzichte van de doorgang?’

‘Aan de binnenzijde, vlak langs de kant waar iemand bij het naar buiten gaan met schouder of hand langs kan komen.’

Claudia bekeek op de camera de foto van de deur en daarna de opnamen van de verkleuring op Madelons hals en kraag.

‘Laat het laboratorium de monsters van de deur vergelijken met wat op haar huid en kleding wordt aangetroffen,’ zei ze. ‘En leg de

afstand vast tussen de deur, het pad en de plaats waar ze is gevonden.’

Peter schreef mee.

Douwe keek van de deuropening naar het onderhoudspad. Verderop lag de green nog bleek in de ochtendnevel. De route was kort genoeg om af te leggen, maar lang genoeg om onderweg sporen achter te laten.

‘Kun je al iets zeggen over de doodsoorzaak?’ vroeg hij.

‘Nog niet,’ zei Claudia. ‘Eerst de lijkschouw en de sectie. De toxicologie moet uitwijzen of een stof hierbij een rol heeft gespeeld.’

Achter in de schuur bleef werkkast C-6 gesloten.

Hoofdstuk 3

Jasper van Leuven zat in het landgoedkantoor, tussen de toegangspoort en de evenementenloods. Het was geen kamer waar je iemand ontving om indruk te maken. Eerder een plek waar het terrein zichzelf bij elkaar hield: slagboom, leveranciersroute, formulieren, sleutels, een prikbord met oude briefjes. Door het raam zag je net genoeg om te denken dat je overzicht had.

Voor vaste bezoekers hoorde Jasper bij Loenerhorst. Hij was er als er iets vastliep, als een sleutel ontbrak, als een leverancier te vroeg kwam of een vrijwilliger de weg niet wist. Voor Madelon was hij jarenlang de man geweest die problemen oploste voordat anderen ze zagen. Niet degene die besloot. Dat verschil leek in deze kamer kleiner dan het voor hem moest hebben gevoeld.

Douwe kon hem niet bij de werktuigenshuur spreken. De schuur en het onderhoudspad bleven voorlopig afgezet. Op tafel lagen de uitdraai van het toegangssysteem, het overzicht van de vroege leveringen en Peters lijst van iedereen die zich die ochtend had gemeld.

Vanaf het kantoor was te zien wie het terrein op kwam. Daarna hield het zicht op. Na de eerste bocht namen de bomen de oprijlaan over. De schuur achter de zesde green lag daarachter, buiten bereik van het raam en van wat Jasper de hele ochtend had kunnen controleren.

Jasper droeg zijn werkjas nog. Aan zijn laarzen zat opgedroogd gras. Hij legde zijn telefoon op tafel, met het scherm naar beneden.

‘Vanaf hoe laat was u op het terrein?’ vroeg Douwe.

‘Vroeg.’ Jasper keek even naar de papieren, niet naar de klok aan de muur. ‘Ik ben bij de toegangspoort begonnen. Er stonden vroege leveringen op de lijst. Toegangssysteem aan, slagboom getest, poorthuis open.’

‘Bent u daarna van de poort weggeweest?’

‘Alleen even naar de kleine berging naast het poorthuis. Verder ben ik daar gebleven.’

‘Waar was u toen mevrouw Van Staverden aankwam?’

‘In het poorthuis. Het systeem stond net aan. De slagboom was dicht.’

‘Moest zij stoppen?’

‘Nee. Madelon had haar eigen zender.’

‘Wat zag u precies?’

‘Ik zag nog net dat de slagboom omhoog ging. Haar auto reed het terrein op.’

‘Zag u haar achter het stuur?’

Jasper zweeg een tel langer dan nodig.

‘Nee, niet goed,’ zei hij. ‘Ik zag de auto. Ik ging ervan uit dat zij het was.’

‘Waar verdween de auto uit beeld?’

‘Na een paar seconden. Achter de bomen. Vanaf het poorthuis kun je de oprijlaan daarna niet meer volgen.’

Douwe tikte met zijn pen tegen de uitdraai en schoof het papier recht.

Zender gebruikt. Auto gezien. Bestuurder niet.

Douwe had Jasper tot dan toe vooral gelezen als iemand van sleutels, lijsten en poorten. Een man die toegang regelde. Nu zag hij even iets anders: iemand die gewend was overzicht te claimen, maar precies op het beslissende moment alleen een auto had gezien.

‘Wanneer hoorde u dat er iets was gebeurd?’

‘Een vrijwilliger belde. Hij zei dat Madelon op de zesde green lag.’ Jasper streek met zijn duim langs de rand van zijn telefoon. ‘Hij klonk in paniek. Ik dacht aan een val, of iets medisch. Ik ben er meteen heen gegaan.’

‘Welke route nam u?’

‘Vanaf de poort over de oprijlaan. Langs de ontvangstruimte en daarna langs de rand van de zesde. Dat is het snelst.’

‘Wat trof u aan?’

‘Madelon lag aan de rand van de green. Frits zat bij haar. Iemand anders kwam vanaf de loods aangerend. Ik vroeg of 112 gebeld was. Dat had Frits gedaan.’

Hij slikte. Het was een kleine beweging, bijna zakelijk. Douwe zag dat Jasper zijn stem op hetzelfde niveau hield.

‘Daarna ben ik bij de afslag naar de baan gaan staan,’ zei Jasper. ‘Om leveranciers en vrijwilligers weg te houden. Ik heb ook gevraagd of iemand haar familie al had gebeld.’ Zijn blik ging kort naar het raam. ‘Madelon zou het verschrikkelijk hebben gevonden als haar moeder het via het dorp hoorde.’

De zin kwam niet als verdediging. Voor het eerst sprak hij niet over poorten, routes of leveranciers, maar over Madelon.

‘Wanneer zag u de schuurdeur?’

‘Onderweg naar de green. In de bocht van het pad kun je schuin tussen de bomen door kijken. De deur stond open. Binnen brandde licht dat viel mij op.’

‘Wat dacht u toen?’

‘Dat er weer iets mis was.’

‘Weer?’

Jasper keek naar het raam. Buiten stond een man in een geel hesje bij de toegangspoort te bellen. Hij draaide zich van het kantoor af, alsof de muur hem privacy kon geven.

‘De laatste weken waren er inbraken,’ zei Jasper. ‘Gereedschap weg, flessen, kasgeld. Zelfs trofeeën uit de kantine. Kleine dingen misschien, maar in een dorp gaat zoiets rond.’

‘Wie werd daarbij genoemd?’

‘Niels Jansen.’

De naam kwam zonder aarzeling. Niet beschuldigend, niet voorzichtig. Alsof hij al vaker over tafel was gegaan.

Noor nam het over. ‘Wat weet u zelf over Niels?’

‘Hij hangt hier soms rond. Bij de baan, bij de loods, soms bij de kantine. Ook als hij hier niets te zoeken heeft.’

‘Heeft u hem vanmorgen gezien?’

‘Nee.’

Douwe schreef de naam op als tip, niet als vaststelling. Er kwam geen streep onder de naam. Alleen een vraagteken.

Hij schoof de uitdraai van het toegangssysteem naar Jasper.

‘Madelons zender is gebruikt in het tijdvak waarin u bij het poorthuis was.’

‘Dat klopt met wat ik zag.’

‘De zender zegt dat de slagboom openging. U zegt dat haar auto binnenreed. Maar u zag Madelon zelf niet duidelijk, en na de bomen kon u de auto niet meer volgen.’

Jasper keek hem aan. ‘Zo is het.’

‘Wie wist dat mevrouw Van Staverden zelf zou reageren op een melding over een opgebroken schuur?’

‘Iedereen die voor haar werkte.’ Jasper haalde zijn schouders niet op, al kwam de beweging even in hem op. ‘Ze liet problemen op haar grond niet graag aan anderen over.’

‘Wist u dat ze vanmorgen zo vroeg zou komen?’

‘Nee. Ik verwachtte haar later, als de opbouw echt begon.’

‘Wie kon bij de werktuigenshuur?’

Jasper noemde de greenkeepers, twee vaste medewerkers en zichzelf. Daarna legde hij de eerdere diefstalmeldingen op tafel en schoof de vellen recht, hoek op hoek.

Douwe keek naar zijn aantekeningen. Jasper had een auto gezien, geen bestuurder. De schuurdeur pas onderweg naar de green. Niels niet.

‘Blijft u bereikbaar,’ zei hij.

‘Natuurlijk.’ Jasper pakte zijn telefoon. ‘Ik zorg dat niemand hier binnenkomt zonder dat Peter het weet.’

‘Dat doet Peter,’ zei Douwe.

Jasper hield zijn telefoon stil. De correctie leek hem meer te raken dan de vraag naar zijn ochtend.

Daarna knikte hij. ‘Ik ben bij de poort.’

Hij verliet het kantoor en trok de deur achter zich dicht.

Kort daarna verscheen Peter in de deuropening.

‘Kees van Rooijen staat buiten,’ zei hij. ‘Er wachten leveranciers bij de poort. Hij wil weten wat hij tegen hen moet zeggen.’

‘Laat hem binnenkomen,’ zei Douwe.

Kees van Rooijen kwam het kantoor in met zijn colbert dichtgeknoopt. Zijn haar zat verzorgd, maar aan de onderrand van zijn schoenen kleefde nat gras. Hij stak zijn hand uit voordat iemand daarom vroeg. Het was minder begroeting dan gewoonte: eerst gastheer zijn, dan pas getuige of zakenman.

‘Kees van Rooijen. Eigenaar van hotel-restaurant De Oude Eik. Wij verzorgen deze week de diners, hotelkamers en sponsorontvangst.’

‘Gaaf u zitten,’ zei Douwe.

Kees bleef nog even staan. Buiten reed een koelwagen langzaam naar achteren, tot een agent zijn hand opstak.

‘Er staan leveranciers bij de poort,’ zei Kees. ‘De eerste gasten bellen al. Ik moet weten wat ik kan zeggen. Gaat de Oogstweek door?’

‘Eerst uw ochtend.’ Douwe wees naar de stoel. ‘Hoe laat kwam u aan?’

Kees ging zitten. Hij deed het beheerst, alsof haast alleen acceptabel was wanneer hij haar kon verbergen.

‘Kwart over zeven. Vlak voor de eerste leverancier.’

‘Wat hoorde u bij aankomst?’

‘Bij de poort was onrust. Een vrijwilliger met een groen hesje riep dat Madelon onwel op de baan lag.’

‘Bent u naar de zesde green gegaan?’

‘Nee. Ik ben bij de poort gebleven. De politie zette het terrein af. Ik probeerde te voorkomen dat leveranciers overal gingen parkeren.’

‘Had u mevrouw Van Staverden vanmorgen gesproken?’

‘Nee.’

‘Berichten gestuurd?’

‘Ook niet.’

‘Wanneer was het laatste contact?’

‘Gistermiddag. Telefonisch.’

‘Waarover?’

‘De sponsorontvangst, de tafelschikking voor het diner, de wijnkeuring. Madelon wilde alles geregeld hebben zonder gedoe rond de golfclub.’

‘Welk gedoe?’

Kees verlaagde zijn stem. Het was niet nodig in deze kamer, maar sommige woorden werden vanzelf zachter.

‘De club staat er slecht voor. Onderhoud blijft liggen, leden haken af, leveranciers willen sneller betaald worden. De Oogstweek moest vertrouwen herstellen.’

‘Voor De Oude Eik maakte dat vertrouwen verschil.’

‘Natuurlijk. Wij zitten deze week vol. Kamers, diners, personeel, inkoop. Als sponsors afhaken, merken wij dat meteen.’

‘Hoe verliep dat gesprek met Madelon?’

‘Het was geen conflict. Niet zoals zij het zou noemen.’

‘Hoe noemt u het?’

Kees keek naar zijn handen. Zijn trouwring gleed een fractie rond zijn vinger toen hij die met zijn duim aanraakte.

‘Een discussie over geld en reserveringen. Zij wilde extra kamers vrijhouden voor mogelijke sponsors, zonder harde toezegging over wie betaalde.’

‘U wilde die toezegging wel.’

‘Ik run een hotel, geen liefdadigheidsinstelling.’ Hij zei het zonder scherpte. ‘Madelon noemde iets soms een afspraak zodra zij het had bedacht.’

‘Wie moest betalen?’

‘De stichting achter de Oogstweek een groot deel. De rest via arrangementen en sponsors. Iedereen rekende erop dat de week genoeg zou opleveren voordat de rekeningen kwamen.’

Noor boog iets naar voren. ‘Gewone zorgen, of omvallen?’

‘Ik ben geen penningmeester.’ Kees keek haar kort aan. ‘Maar als een golfclub zo’n week nodig heeft om vertrouwen te houden, weet u genoeg.’

‘Zei Madelon gisteren dat zij vanmorgen vroeg zou komen?’ vroeg Douwe.

‘Nee. Alleen dat ze vandaag overal bovenop zou zitten.’

‘Wie kende die gewoonte?’

‘Iedereen die met haar werkte. Jasper natuurlijk. Hij kent haar langer dan de meesten.’

Kees hield op. De rest van zijn antwoord bleef zichtbaar in de spanning rond zijn mond.

‘En Lotte,’ zei hij. ‘Mijn dochter. Zij regelde de praktische kant van de Oogstweek. Leveringen, ruimtes, tijdelijke passen, opslag.’

‘Opslag waarvoor?’

‘Diners, ontvangst, wijnkeuring. Alles wat niet meteen de loods in kon.’

‘Wist Lotte wanneer Madelon zelf zou komen?’

‘Geen exact tijdstip. Maar als er iets misging op het terrein, kwam Madelon meestal kijken.’

‘Dat wist u ook.’

Kees hield zijn gezicht vlak. ‘Ik wist hoe ze werkte.’

‘Welke toegang had u?’

‘Een gastenpas voor de poort en de ruimtes rond de evenementenloods. Voor de rest had ik Jasper of Lotte nodig.’

‘Wie kan dat bevestigen?’

‘Lotte. Jasper ook.’

Douwe liet zijn pen rusten. ‘U vroeg meteen of de Oogstweek doorging. Waarom?’

In Kees’ gezicht trok iets dicht. Niet boos. Voorzichtig.

‘Omdat mijn personeel straks de telefoontjes krijgt. En omdat Madelon, hoe erg dit ook is, niet de enige was met afspraken.’

‘Vandaag stellen we eerst vast wat er met haar is gebeurd,’ zei Noor.

Zijn telefoon ging. Hij keek naar het scherm, maar nam niet op. Het trillen duurde te lang op het tafelblad.

‘Dat begrijp ik,’ zei hij.

‘U zegt tegen uw mensen dat het terrein voorlopig afgesloten blijft,’ zei Douwe. ‘Leveranciers wachten bij de poort of komen later terug. Niets over mevrouw Van Staverden. Niets over wat hier gebeurd kan zijn.’

Kees stond op. Bij de deur hield hij stil.

‘Madelon was niet makkelijk,’ zei hij. ‘Rechtlijnig. Soms zo rechtlijnig dat er weinig naast kon bestaan. Maar ze had haar hart bij Loenerhorst. Dat mag ook gezegd worden.’

‘Dat nemen we mee,’ zei Douwe.

Kees ging naar buiten. De deur sloot zacht. In het kantoor bleef alleen het tikken van de klok over.

Peter legde de aanmeldingen naast de uitdraai van de slagboom.

‘Kees zegt dat Lotte wist wie waar moest zijn,’ zei Noor. ‘Dan moeten we haar planning naast zijn verklaring leggen.’

‘Laat haar komen,’ zei Douwe.

Lotte van Rooijen legde haar telefoon en een dikke map op tafel. Haar haar zat strak vast. Haar donkere vest was praktisch, zonder moeite om iets anders te zijn. De vermoeidheid rond haar ogen hoorde bij iemand die al uren beleefd was tegen mensen die haast hadden.

‘Wie stond er vóór openingstijd gepland?’ vroeg Douwe.

‘De bakker en een koelleverancier kwamen vervroegd via de toegangspoort. De opbouwploeg later. Madelon stond niet in de planning.’

‘Waarvoor kwam de koelleverancier?’

‘Voor de Oogstweek. Diner, ontvangst, wijnkeuring. De koelruimte en de opslag moesten klaar zijn vóór de gastenstroom begon.’

‘Wie stuurde Madelon berichten over problemen op het terrein?’ vroeg Noor.

‘Jasper meestal. Soms iemand van het bestuur van de golfclub. Ik alleen als het de Oogstweek raakte.’

‘Heeft u haar vanmorgen iets gestuurd?’

‘Nee.’

‘Gisteravond?’

‘Alleen de mail met het definitieve draaiboek.’

Ze opende haar telefoon en liet de verzonden mail zien. Haar duim bleef boven het scherm hangen, alsof ze nog een bericht verwachtte dat alles eenvoudiger zou maken.